

[Thorkil Kristensen.]

er derfor, vi skal lempe fradragsreglerne, men der er jo en grænse, hvorudover man ikke behøver at gå i denne forbindelse. Den højtærede socialminister har jo gjort sig berømt — eller berygtet, hvad man nu skal kalde det — ved at inddrage skibsræder A. P. Møllers navn i debatten om folkepension. Jeg må sige, jeg tvivler om, at det vil have nogen indflydelse på skibsræder A. P. Møllers arbejdsindsats, at han, hvis dette forslag bliver vedtaget, får 408 kr., stigende til 1 500 kr., om året fra staten. Jeg ville tro, at der er opgaver her i landet, hvortil 1 500 kr. med større udbytte kan anvendes.

Jeg takker den højtærede minister for hans bemærkninger om tjenestemændene. Det er rigtigt, at tjenestemændene også deltagere i den almindelige skattebetaling; men den højtærede finansminister er sikkert enig med mig i, at tjenestemændenes pensionsordning i realiteten gennem inflationen er blevet noget andet end det oprindelig var tænkt, idet pensionsbidragene takket være flere og flere reguleringstillæg er blevet aftagende i forhold til den samlede løn, medens pensionen, navnlig for de lavere tjenestemænds vedkommende, i kraft af den samme inflation er blevet tiltagende i forhold til den samlede løn.

Den højtærede finansminister sagde bagefter, at han syntes, vi skulle løse de to problemer, altså tjenestemændenes pensionsproblem og folkepensionens problem, samtidig. Jeg takker for denne udtalelse; den betyder altså, at den højtærede minister ikke går ind for, at man skal lave en folkepensionsordning, før vi har talt det andet punkt igennem og har fundet frem til noget dør, som vi kan blive enige om. Jeg er enig i denne opfattelse.

Til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen skal jeg blot sige, at jeg har ikke sagt, at staten med dette lovforslag fuldtud overtager ansvaret for alderdomsforsørgelsen; men jeg har sagt, at man gør et skridt i retning af principielt at overtage den for

alle borgere i dette land. Jeg tror, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen vil være enig med mig i, at er man først begyndt principielt at tage et medansvar for alderdomsforsørgelsen for alle, også de mest velhavende, i dette land, vil det blive meget svært at modstå kravene om at gå videre.

Det ærede medlem bebrejdede mig dernæst, at jeg, som han sagde, ikke havde gjort det tilstrækkelig klart for befolkningen, hvilken byrde oprustningen var for os. Jeg kan forsikre det ærede medlem, at jeg på mange møder i alle dele af landet har talt om dette problem og også har sagt, at efter min mening ville oprustningen blive ved at være en betydelig byrde, også en større byrde, end den er i dag. Jeg kender naturligvis det ærede medlems synspunkter i denne sag, de er forskellige fra mine. For mig er det ikke let med den kendsgerning for øje, at vi stadig ligger i bunden indenfor NATO med hensyn til den indsats, vi gør for forsvaret, at tale så let om disse ting, som det ærede medlem undertiden gør. Når så det ærede medlem tilføjer, at det, vi her taler om, er langt, langt mindre vidtgående end oprustningen, ja, så er jeg heller ikke enig med det ærede medlem, for jeg tror nemlig ikke, at vi bliver stående ved de 250 mill. kr., når vi kommer længere frem i tiden; det tror det ærede medlem vist heller ikke. Dertil kommer faktorer, som man ikke kan måle på statsbudgettet, men som jeg personlig — det er en vurderingssag — tillægger stor betydning, nemlig faren for den indirekte virkning, for den skadelige virkning på opsparingen her i landet.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen mente ikke, jeg havde ret i det, jeg havde sagt om aldersrentens stigning i forhold til andre indkomster her i samfundet. Ja, hvad skal man stille op overfor en sådan udtalelse? Jeg gjorde ikke andet end at citere side 42 i den betænkning, som det ærede medlem har været med til at afgive. Jeg henstiller til det ærede medlem, at han læser side 42 en gang til!